

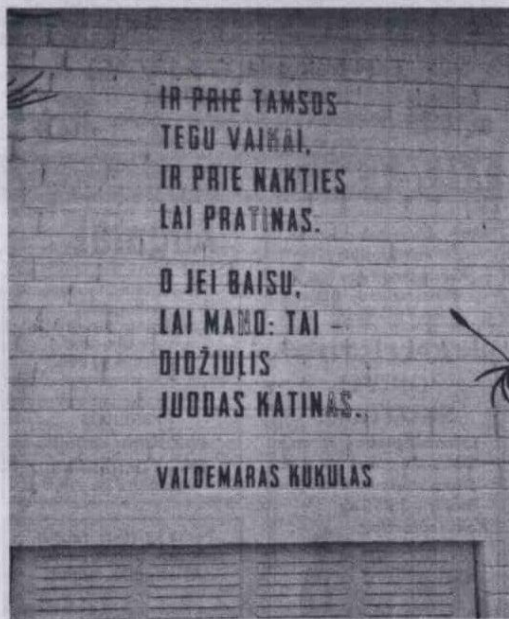
Katinas kviečia sustoti ir nusišypsoti...

Virginija JUŠKIENĖ
ŪP korespondentė

Sienų tapyba, gatvės menas nebėra tik didmiesčių savitumas. Pastaruoju metu jis sparčiai plinta ir mažesniuose miesteliuose, sukurdamas jaukias lauko erdves, džiuginamas vietos bendruomenes. Netikėti ir žaismingi atradimai tyko ant tvorų, pastatų sienų.

Atvykstančius į Kupiškį, kur anksčiau būta kareivinių, netoli skulptoriaus Henriko Orakausko sukurtą metalinio „Baltų pasaulio medžio“, pasitinka katinas, prisimerkęs lyg prie šiltos krosnies jaukiai šildytusi, su katiliuku ir monokliu akyje. Šis piešinys ant „Lelijos“ bendrovei priklausančio statinio atsirado ką tik, iškilmingai juostelė vietos valdžios atstovų ir projekto sumanytojų perkirpta praėjusį penktadienį.

Valiūkišką katiną nupiešė kupiškėnas, sienų tapybos meni-

Ant sienos parašytas eilėraštis.

Valiūkišką katiną laukia keliaujančiųjų. Matomas ir naktį, nes apšviestas.

ninkas Marius Skrupskis, iki šiol gražinės didžiųjų miestų pastatų sienas. Darbuotis gimtinėje škart buvo svari priežastis. Kupiškio viešojoji biblioteka sumanė sukurti pagarbos ženklus savo krašto kūrėjams. Šiemet sukanka 10 metų nuo kultūros kritiko, eseisto ir poeto Valdemaro Kukulo mirties (1959–2011). Katė Mėlynė buvo jo mylima augintinė, tapusi

ir kūrybos personažu. Ant sienos projekto kūrėjų sumanymu užrašytas ketureilis iš vaikams skirtos poeto knygelės: „Ir prie tamsos / tegu vaikai / ir prie nakties / lai pratinas. / O jei baisu, lai mano: tai – didžiulis / juodas katinas.“ Priėjus arčiau prie katino snukučio, dėl naujų technologijų pastato siena prabyla – pats V. Kukulas paskaito keletą savo

eilėraščių (rašai iš audiotekos fondų). Pastatas gerai pastebimas dieną, o naktį – apšviestas. Verta pakeleiviui čia ne tik stabtelėti, pažiūrėti iš tolo, galima ateiti arčiau ir pasiklausti. Tik keletas minučių, keturi eilėraščiai... Mintys apie liūdną meilę, trapią gyvenimą. Ir keliauk sau toliau.

Autorės ir Linos MATIUKAITĖS nuotraukos